

føre i alt Fald en Fare for, at de ville blive forstaaede og fortolkede saaledes, at nu skulde Frederiksberg stilles paa samme Fod som Købstæderne ogsaa i Henseende til Brandforsikringen. Da dette er saa, har jeg villet nævne det, idet jeg, hvis Ministeren ikke har noget derimod, ogsaa gerne vil være med til at affatte en udtrykkelig Bestemmelse, som i alt Fald ikke kunde skade, om, at det ikke er Meningen, men at Frederiksberg skal blive ved Landbygningernes Brandforsikring, som det er nu. — Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg tilføjer, at der heller ikke for dette Lovforslags Vedkommende vil kunne være nogen Fare ved, at man gør en Ændring. Og i alt Fald maa jeg sige, at der dog virkelig maa være Tid til at foretage de Forbedringer, som Lovforslaget nødvendigvis maa have, og naar man kommer saa sent med et Lovforslag, som man er kommen med dette, maa man, hvis det ikke skulde lykkes at føre det igennem i denne Samling, finde sig deri. Men jeg tror i øvrigt ikke, der er Fare derfor. Jeg skal for mit Vedkommende gerne bestræbe mig for, at disse Ændringer kunne stilles saa hurtig som muligt; i alt Fald den første Ændring anser jeg for aldeles nødvendig, og den anden, paa Grund af de Omstændigheder jeg har nævnt, for ønskelig.

Koch: Jeg kan ogsaa anbefale dette Forslag til hurtig Fremme, og jeg kan forstaa, at det ærede Medlem, som nu talte, og som særlig repræsenterer Frederiksberg, har en Del flere Betænkeligheder ved Lovforslaget, end jeg egentlig synes, der var Anledning til at fremkomme med, al den Stund det ikke kan forandre, at Frederiksberg i alt Fald med meget delte Følelser ser paa en Bestemmelse som den, Lovforslaget nu agter at indføre. Imidlertid er jo Kravet fra Amtsraadets Side — forekommer det mig — saa indlysende og saa stærkt, at det maa ske Fyldest. Naar en Forbindelse som den nuværende efter hele den Udvikling, Frederiksberg i de senere Aar har taget, maa erkendes at være fuldstændig unaturlig, og den desuden for Amtet medfører en aarlig Udgift, der under Forhandlingerne i det andet Ting er opgivet til at udgøre 50,000 Kr. aarlig, er det berettiget og naturligt, at Amtsraadet meget bestemt og indtrængende har forlangt, at denne Forbindelse snarest mulig maa ophøre. At Frederiksberg paa den anden Side ikke gerne ønsker denne Forbindelse ophævet, er ogsaa naturligt, men

Frederiksberg har jo, som det ærede Medlem, der nu talte, ogsaa sagde, erkendt Billigheden deraf og modsætter sig altsaa heller ikke Forslaget. Der har imidlertid i det andet Ting været gjort Forsøg paa at udsætte Sagen noget, idet man der har foreslaaet Fristen forlænget noget, hvad der imidlertid ikke skete i Erkendelse af, at der virkelig ikke var Grund til, at Københavns Amtsraadskreds i et eller maaske flere Aar endnu skulde komme til aarlig at betale 50,000 Kr. for at være sammen med Frederiksberg. Det ærede Medlem, som talte, havde imidlertid nogen Betænkelighed ved, at denne Frist var sat saa kort, navnlig af Hensyn til den Opgørelse, som skal finde Sted. Jeg tror nu, at naar man vil arbejde flittig derpaa, vil et Aar være fuldstændig tilstrækkeligt til at klare de væsentligste af de Spørgsmaal, her er Tale om; Opgørelser af denne Art tage jo ikke altid tilsvarende lang Tid i Forhold til deres Størrelse, og jeg er overbevist om, at et Aar vil være fuldkomment tilstrækkeligt til at klare hele dette Mellemværende, som her er Tale om, i alt Fald i de væsentligste Træk; og skulde et enkelt Forhold — som det ærede Medlem omtalte med Hensyn til Sygehuset — nødvendig trække længere ud, vil der sikkert fra den anden Side, Amtsraadet, blive taget fuldstændig billigt Hensyn til, at den hidtilværende Ordning ved Sygehuset ikke pludselig bliver afbrudt, men at den fortsættes under en eller anden Form. Det tvivler jeg ikke om, at man med Lethed vil kunne opnaa. Jeg kan derfor ikke tro, at det er Meningen med at sætte denne korte Frist, at man paa nogen Maade vil øve et Tryk paa Frederiksberg, thi naar Frederiksberg finder, at det er billigt og naturligt, at den kommer ud af Forbindelsen og har et Aar til at ordne denne Sag, antager jeg ogsaa, at det virkelig ikke vil have nogen særlig Vanskelighed at bringe hele denne Sag i Orden, uden at Frederiksberg kan føle sig trykket af denne Frist.

Det ærede Medlem omtalte Forholdet til Vejevæsenet og mente, at det Forhold, som hidtil har bestaaet mellem Amtsraadet og Frederiksberg Kommune med Hensyn til dette, selvfølgelig maatte ophøre, naar Udskillelsen fandt Sted. Det antager jeg ogsaa. I det Øjeblik Frederiksberg gaar over til at blive en Købstad, gaar dens Vejevæsen den samme Vej, det bliver at betragte som et Købstadvejevæsen, hvormed Amtsraadet jo intet har at gøre. Det er desuden slet ikke Tilfældet, saaledes som det ærede Medlem synes at an-